

Jiří Fiala, 17 let

Masarykovo gymnázium Vsetín

Tyršova 1069, 755 0 1 Vsetín

Dveře

Opatrně jsem otevřel dveře a to, co jsem uviděl, předčilo moje očekávání. Bylo to něco neskutečného! Vůbec nelituju toho, že jsem do toho šel. Nádhera! To, o čem mluvím, nejde ani slovy popsat. Dostal jsem se do světa, ze kterého mám úplně nový pocit. Připadám si tak nějak odlehčeně. Jako kdybych plul na obláčku z cukrové vaty. Všude kolem mě jsou duhové vodopády a zlaté čokoládové fontány. Když se zaposlouchám, celým tímto novým prostorem se line nádherná hudba. Harfa spolu s komorním sopránovým sborem. Podívám se dolů, přes všechny vrstvy opojné mlhy, a zahlédnu ulici před Domem. Stojí tam moji rodiče, škola a skoro všichni spolužáci. Mávám na ně. Neodpovídají. Asi mě nevidí. Už se těším až jim řeknu, ať to taky zkusí. Otevřít dveře a zažít to, co zažívám právě teď já! Pár z těch, co tam stojí, mě od tohoto rozhodnutí odrazovali. Myslím, že netušili, o čem mluvím – nemohli tušit!

Všechno se začíná nějak drolit, návštěva tohoto světa je asi u konce. Ach jo! Připadám si jako bych byl součástí vodního víru, na jehož konci slyším jen: „Klap,“ dveře se zavřely.

Celé to začalo asi měsíc zpátky. Franta tím byl úplně posedlý. Zničehonic pořád mluvil o tomto místě. Že prý by sem chtěl zajít, protože jeho bratranec tu byl a popisuje to jako snad nejlepší zážitek v životě. Do toho se přidal Vincek, který tvrdil, že to ví už dlouho, ale nikdy neměl odvahu tady zajít. Mluvím o místě zvaném Dům. Ano, všichni mu říkali jenom Dům. Taky jsem ho předtím znal. Byl to ten divný barák asi kilometr od nádraží na úplné periferii města. Většina lidí toho o něm moc nevěděla. A pokud jo, tak jen ve spojení, že je zakázané tam chodit, protože je to nebezpečné. Občas se našel někdo, kdo Dům naopak vychvaloval, ale nikdy to neznělo moc důvěryhodně. Já patřím k té části, co o tom moc neví. To se ale nedá říct o mých dvou kamarádech, Frantovi a Vinckovi.

Frantu, nebo vlastně Franze, jeho pravé jméno, které ale nesnáší pro jeho vznešenost, znám už od školky. Je to vysoký hubený blondák, co si libuje v problémech. Nikdo nemá šanci ho vidět jinak než v pytlových riflích, volné mikině a kšiltovce s logem coca-coly. Ve škole málokdy ví, jaký je den, natož co je za hodinu. To ale nic nemění na tom, že miluju jeho energii a obrovský zápal, který do věci má, do dobrých i špatných. Pak je tu Vincent, teda spíš Vincek, Vinc, Venca, prostě určitě ne Vincent. Trochu umanutý kluk, co neví, jestli chce být ten správný nebo špatný. Má samé jedničky, mluví o tom, jak se dostane na prestižní střední, a pak je uprostřed nějakého průšvihů s dalšími pochybnými lidmi. Je menší postavy, má krátké hnědé vlasy a brýle. Poznal jsem ho teprve nedávno, ale je to opravdový kamarád, kterého bych, i přes všechny chyby, neměnil.

„Héj, haló, nad čím přemýšlíš?!“ ťuká mi na čelo Franta a mně dochází, že jsem se až moc zasnul. „To bylo parádní! Úplná bomba! Nečekal jsem, že to bude až tak dobré,“ říká Vincek a pokračuje „všichni o Domě říkají, jak je nebezpečný, ale já si za těmi dveřmi nepřipadal ani trochu nebezpečně, právě naopak bylo to krásné!“

„Mega zážitek, ještě, že jste mě poslechli a šli se mnou,“ říká Franta plný euforie. „Proč nic neříkáš?“

Jsem z toho úplně v šoku, nikdy jsem nic podobného nezažil, za těmi dveřmi jsem měl pocit, jako by všechny mé starosti někam zmizely. Hádky s rodiči, blbé známky z matematiky a fyziky, kontrola v nemocnici, prostě všechno bylo pryč. Řeknu jenom to nejdůležitější.

„Musíme najít další takové dveře!“

„Si piš, kamaráde! A to hned,“ říká Franta.

Konečně jsem měl prostor trochu si prohlédnout, kde jsme. Nacházíme se v prostorné bílé místnosti v přízemí. Na stěnách visí kýčové obrazy krajiny. Všude se line krásná skořicová vůně. Na hedvábné pohovce odpočívá krásná kočka, co šťastně přede. „Myslím, že musíme jít aspoň o patro výš. Dům je opravdu vysoký.“ „Je fakt, že když jsme sem šli, tak nejvyšší patra byla zahalená v mlze a ani nešla vidět,“ odpovídá mi Vincek. Vydávám se směrem nahoru po schodech a ostatní mě následují. Ocitáme se v trochu menší místnosti, na jejímž konci vidíme další dveře. „Jo, máme je!“ Volám nadšeně na oba své kamarády, jejichž úsměv mi prozrazuje, že mají stejnou radost jako já. „Tak jo, otevírám, 3, 2, 1, ...“

A je to tady! Připadá mi to jako věčnost, co jsme byli za dveřmi poprvé. I když to není ani hodina. Zase slyším tu hudbu, vidím duhu, oblaka. Cítím tu lehkost, bezstarostnost. V dálce se cosi blýská, ale je to v bezpečné vzdálenosti. Chci si to tu užít co nejdéle.

„Zas ten vír. Už je konec,“ říká Vincek klesajíc ve spirále pohody. „Bylo to super, ale přišlo mi to trochu kratší než minule, co myslíte?“ Zeptal se Vinc. „Možná jo, ale spíš se nám to zdá.“ „Mně to přišlo dobré, klidně bych hledal další taková dvířka.“ Říkám s úsměvem, protože si nejsem jistý, jestli už to trochu nepřeháníme, přeci jen zítra píšem kontrolku z matiky a měl... „Já taky, hned!“ Skočil mi do toho Franta a už vyrazil o patro výš. Následuju ho, ale vidím, že Vinckovi se moc nechce. „Co je?“ ptám se ho. „Já nevím, myslím, že dvakrát už stačilo, nestihnu se naučit na zítra.“ „Pojď, už jen jedny a půjdem pryč, kdy tohle zažiješ!“ snažím se ho přemluvit. A zdá se, že úspěšně, protože Vincek pokračuje do dalšího patra.

Druhé patro na mě působilo trochu jiným dojmem. Celá místnost mi byla nějak povědomá. V rohu stojí koloběžka, mám pocit, že úplně stejnou jsem měl v dětství. Na řídičkách pomalu plete síť velký černý pavouk. „Jé, to jsem kreslil kdysi mamce,“ říká Franta a ukazuje na dětský obrázek visící na stěně. „Divné, asi je jenom podobný.“ Po tomto divném okamžiku jsme našli za rohem další dveře. Byly trochu menší, takže Franta se musel pokrčit.

„Ach, ten pocit! Ten je super! V dálce je bouřka!“ zvolávám, ale nikdo si toho nevšímá. Asi to ničemu nevadí, nevím proč si přidávám starosti v tak bezstarostném prostředí. Ale v tom...

„Konec?!“ „To není možné, vždyť to byla tak minuta!“ zlobím se. „Pojďte domů kluci, zítra je škola,“ říká Vincek, který už je nervózní. „Prosímte, říká se, že není lehké se do Domu dostat a my jsme to zvládli. Tak si to pojďme užít na maximum a až to bude hodně krátké, tak se vrátíme. Můžem přestat kdykoliv budem chtít,“ snažím se ho povzbudit. Vincek sice příkyvuje, ale moc nadšený z toho není, co už. Místnost, ve které se teď nacházíme je jiná než předtím. Stěny jsou sevřenější, jako kdyby se přibližovaly. Do nosu mě praští nechutný smrad, asi někdo nevněsln koš. Radši jdu směrem vzhůru, tam bude líp.

O šest dveří později

„Bruach, už mě to fakt nebaví!“ říká zlověstně Vincek, co se právě praštil do trámu. „Je pravda, že je na čase jít pryč, kámo,“ kvituje Franta. „Co je s váma, chtěli jste přece jít do Domu, tak co je?“ snažím se je přemluvit, protože nechápu, co se to teď děje. „Jasně že chtěli, ale už jsme tu fakt dlouho a nějak to přestalo mít tu energii jako na začátku. Raději toho nechme, ať se nestane něco blběho.“ Franta si asi myslí, jak je chytrý, co by se jako mělo stát?

„Franz má pravdu, toto jsou asi deváté dveře a začíná to být k nevydržení! Nebe trvá tak půl minuty, konec je tuze nepříjemný a už jsem měl být dávno doma. Ne kvůli škole, spíš kvůli rodičům, kdyby tu byl signál tak jim zavolám, ale není. Je čtvrt na čtyři ráno a já jsem v nějakém pochybném Domě s člověkem, co ztratil veškerou soudnost!!!“

Ten umanutý Vincek po mně řve jak po malém děcku. To si nenechám líbit. „Tak víte vy co? Dobře mě poslouchejte, jestli se vám tu nelíbí tak běžte klidně domů za tou svojí maminkou a školou, ale já jsem na tomhle místě šťastný a opustím ho, až budu chtít já!“

„Podívej se, co to s tebou dělá, kámo, fakt nejdeš s náma?“ ptá se mě Franta.

„Francku, Vincente, už mi laskavě nechod'te na oči! Vypadněte!“

Zbavit se těch dvou bylo ve výsledku velmi dobré rozhodnutí. Stejně mě už spíš zdržovali. Odejít byla jejich volba, já za to určitě nemůžu.

Jsem asi v jedenáctém patře, všude jsou jen pavučiny a ukrutný smrad. Tato místnost vypadá úplně jako můj dětský pokoj. Jsou tu obrázky, autíčka a dokonce moje první klávesy. Něco je ale jinak. Klávesy mají sotva půlku klapek, autíčkům chybí kolečka a obrázky jsou přetvořené do hororových podob. Proč?

„Dveře!“ Tento dokonalý objev mě vyruší z přemýšlení. Co nejrychleji otevírám kliku malých dvířek, do kterých si musím skoro až dřepnout. Jsou zamknuté, ale klíč je v zámku. Ruce se mi klepou. Otočit s klíčem se zdá být jako značná překážka. Zvládnou to. Jsem tam.

„Nádhera!“ dýchne na mě svěží vzduch a krása. Když v tom se vše stočí ve víru a dveře se zavrou. Byl jsem tam vůbec? No co, bylo to krátké, ale dobré! „Asi prostě jen musím najít další dvířka, vrátka další bránu ke štěstí.“ Říkám si nahlas. Pomáhá mi to zahnat samotu. Stoupám do nejvyššího patra. Jdu po dřevěném žebříku do malinké podkrovní místnosti, kde už se ani nepostavím. Všude létají mouchy, zem je pokrytá nechutnou vrstvou slizu s pavučinami. To nevádí, určitě mezi nimi budou i nějaké dveře. Místnost je tmavá, okna v ní nejsou. Jediné světlo jde z malé svíčky úplně vzadu.

Nikde nic není! Kde jsou? Došel jsem snad na konec?

„Chci jen další dveře! Je to moc velká prosba? Dveře prosím. Chci DVEŘE!“

„Křup,“ šlápl jsem na nějaké sklo. Je to úplně vybledlá fotka. Vidím na ní moji rodinu, kamarády a tak nějak celý můj život. „Co to jako je?“ našťavaně se ptám sám sebe. „Nevím, proč furt všude vidím tyto divné věci. Potřebuju jediné, a to dveře! Splní se mi to. V rohu místnosti vidím asi metr velká vrátka.“

Plazím se k nim. Podlaha je plná třísek, které mi trhají oblečení. Ať už jsem tam!

„Juchůů... už jsem je potřeboval,“ říkám a mnu si ruce na tu nádheru, která je tak blízko.

Otevírám je, ale najdu tam něco jiného. V čistém bílém prostoru je dřevěná skříň obdélníkového tvaru.

Je otevřená.

Je pro mě.

Je to má chyba.

Je to má rakev!

Tereza Janáčová, 19 let
Masarykovo gymnázium Vsetín
Tyršova 1069, 755 01 Vsetín

Počítání

Šest se s pěti neliší ,
A osleplý nic neslyší,
Čtyři dvojkou nelze zkrátit,
Tak jako rozum nelze ztratit,

Trojka prvočíslem není,
Opak probuzení - snění!
Dva a dva je třicet pět,
A parníkem nejlepší let.

A také

Dva a dva je pět ,
A mírem vzkvétá svět,
Pět krát tři je dva
A není smutku , není zla.

Šest krát šest jsou čtyři ,
K blahobytu Země míří,
Tři bez jedné devět ,
Každý politik je vševěd,

Tři krát pět je jedna,
Každý ví , o co se jedná ,
Čtyřku zaokrouhlím k deseti ,
Vítá Vás poklidné století!

Deset bez osmi je pět,
Všechno půjde vrátit zpět,
Dva a tři je jasných šest,
Co nám schází, co nám jest?

Avšak

Dva krát dva jsou čtyři
A svět do záhuby míří,
Čtyři a čtyři osm
A lidstvo ztrácí rozum.

Léta

Roky plynou jako voda,
Jejich vlny mysl kalí,
Je to, či to není škoda
Když ke kaskádám svižně valí?

Je to , či to není šťastné ,
Že vše trpké čas odnáší,
Zlé dny nezkazí ty krásné,
Copak to snad nestačí?

Je to , či to není k smíchu,
Když mysl lpí na detailech ,
Kdy za skromnostmi hledá pýchu,
A za nádechy podlý vzdech?

Je to , či to není tristní ,
Že uhánějí směle dál,
Míjím domy , míjím místní,
A uvnitř duše vládně žal,

Jména lidí z mého mládí
Dávno vlny nesou pryč,
Vzpomínka mou duši hladí
A poté na mne bere bič.

Svítání

Jednou za čas časně z rána,
Kdy světlo tiše dřímá,
Chodí za mnou Noční dáma
A v dlaních hvězdy třímá.

Vklouzne dovnitř , elegantně ,
A vytáhne mne z peřiny
Když čtvrtou ranní , polohlasně
Odbíjejí hodiny

Seskočíme spolu dolů
A vyběhneme na louku
Rozpustí své tmavé vlasy
Co schovávala v klobouku

Do rukou mi vloží štětce
Plátno přede mne postaví,
„ Zachyť nás dva , lze to ještě!
Maluj dvě kontrastní postavy!“

Usadí se na vyhlídce
Kde s leskem v očích sleduje,
Že silueta její lásky
Se nad obzorem rýsuje

Pan Den , toť jeho jméno,
Po něm její duše prahne,
Pózuje mi směle za ní,
Zatímco ona zvolna chřadne.

Hvězdy mu vkládá do vlasů,
A ony v jeho záři mizí,
Dva milenci , znajíc se řady let,
Avšak stále jsou si cizí,

Její barvy se mi ztrácí,
A jeho světlo tiše pálí,
Volá na ni „Moje milá,
Neztrácej se prosím v dáli!“

Přichází čas rozloučení,
Jejich ortel je již podepsán,
A svou milou , tu dámu noci
Nespatří zas Denní pán.

Na mou malbu jemně dopadají
Rosa noční a déšť denní
Jejich slzy splynou v jedno
Na plátnu nejsou oddělení,

Alespoň někde jsou spolu stále,
A v mé malbě budou vždy,
Je to trpké , je to těžké,
Když noci si zamilují dny.

Nenasytnost

Ach, ta lidská nenasytnost.
Je to skoro k pláči,
Jak tenká je ta hranice
Mezi málem a tím, co stačí.

Přemýšlení nad lidstvem
Je jako hladit psa proti srsti.
Všichni chceme holubi na střeších,
Nestačí nám vrabci v hrsti,

Plné sklenice jsou poloprázdné

Ani hodně není dost!
Mnoho je čím dál, tím méně
A ze světa utekla ctnost.

Všichni neustále chceme víc,
Ale vztekáme se, když to máme!
Jsme tu pro sebe , ne pro druhé
Ale vezmeme si víc, než dáme.

Dopaminem přehlčené
Lidstvo kráčí k zániku
Když neustále šplhá se
Po akciovém žebříku.

Přikázání stručné mysli

Nikdy neprav slovy pěti
Jestliže vše povíš třemi,
Nerozjímej nad deseti
Kolem mysli postav stěny,

Kreativita - to lidská nemoc!
Jednotvárnost , to je cesta!
Nemít mysl - obrní tě
Ať všichni jsme z jednoho těsta!

Není čas na složitosti,
Není podnět k poezii,
Není důvod k rozjímání
Tak k čemu míti fantazii?

Pročpak si číst,
Pročpak tvořit,
Proč malovat,
Proč hovořit,

Je to trapné , ostuda
Když se někdo snaží!
Někdo je jiný? Jaká drzost!
Ať se k nám už neodvážjí!

Ať jsme stejní , nepopsaní,
Předurčeně „*tabula rasa*“
Virus stručnosti se nikdo neubrání
Ať dál se šíří ta nákaza!

Tisíce

Tisíce vět

A tisíce slabik
Dnes stejně nemám co říct,

Tisíce komínů,
Tisíce fabrik
Jejichž popel sedá nám do plic.

Tisíce rostlin
A tisíce ptáků
Slyším jak časem utichají

Tisíce písmen
A tisíce slov
Které nikdo již nezvládne najít,

Tisíce slz
A tisíce požárů
Které je nikdy už neuhasí

Tisíce lidí
Co se neradi vidí
A doznívají jejich hlasy,

Tisíce přísloví ,
A tisíce lekcí
V nedohlednu dřímá změna

Duše není jediná
Avšak tisíckrát za život sténá.

